

Nr 388.

Av herr Vougt m. fl., angående understöd under två år åt förre detektivkonstapeln Ernst Alfred Clementz.

I en av oss samtidigt med den förevarande motionen avgiven sådan, nr 387, angående utbetalande till förre detektivkonstapeln Ernst Alfred Clementz av viss ersättning, ha vi hemställt, att riksdagen måtte medgiva, att till honom finge utbetalas de belopp, som genom Stockholms rådhusrätts dom den 5 december 1928 tillerkänts honom såsom skadestånd — belöpande å tiden intill den 1 maj 1928 — på grund av omständigheter, som i sagda motion närmare angivas, detta oaktat nämnda dom blivit i högre instans upphävd.

De förhållanden, som ligga till grund för nu förevarande motion, äro identiska med de i den andra motionen angivna. Av formella skäl — möjligheten av motionernas remitterande till olika utskott — ha vi ansett nödigt frambära våra yrkanden i två motioner.

Såsom motivering för denna motion åberopas alltså innehållet i motionen nr 387. Därav framgår, att staten måste anses äga en ofrånkomlig moralisk skyldighet att gottgöra Clementz de skador, han lidit, i den mån så kan ske. Såsom norm för gottgörelsen i fråga har lagts Stockholms Rådhusrätts ovannämnda dom, enär de skadestandsberäkningar, som ligga till grund för domen, av Kronan i målet vitsordats såsom i och för sig riktiga.

En tillämpning av domen för tiden efter den, som däri avses, eller från och med 1 maj 1928, synes böra ske efter följande grunder.

Clementz har sedan den 1 januari 1929 varit arbetslös, enär den tjänst, han senast innehåft såsom tulldetektiv, då indrogs. Han har trots oavlåtliga bemödanden icke lyckats skaffa sig någon ny anställning. Det bör emellertid vara vederbörande statliga myndigheters plikt att beakta hans ställning och om möjligt söka bereda honom någon anställning inom det verksamhetsområde, för vilket han utbildat sig, eller polistjänsten. Sker detta och han erhåller en tryggad och tillräckligt väl avlönad anställning, bortfaller statens skyldighet att biträda honom ekonomiskt.

Emellertid är Clementz för närvarande i oavvisligt behov av understöd till sitt eget och familjens underhåll. Även om den ersättning, varom vi i förberörda andra motion hemställt, tilldelas honom, kommer denna att avse endast förfluten tid samt åtgå att täcka kostnader, som Clementz hittills fått bestrida genom lån. Han är alltså icke hjälpt enbart därmed. För övrigt medföra de beräkningar, som legat till grund för rådhusrättens dom,

att även framtida gottgörelse måste beredas Clementz, enär rådhusrätten, såsom framhållits, endast haft att döma över hans yrkande om skadestånd för då förfluten tid.

Det synes oss lämpligt, att åt Clementz för ettvar av åren 1929 och 1930 beredes ett årligt understöd av 4 000 kronor. Vid sistnämnda års slut synes det kunna förutsättas, att han genom tillmötesgående av myndigheterna erhållit anställning. Skulle detta visa sig omöjligt, lär det ankomma på Clementz att, med redogörelse för de åtgärder, han vidtagit i syfte att erhålla anställning, hos Kungl. Maj:t göra framställning om understöd även i fortsättningen, och lär Kungl. Maj:t, i den mån framställningen finnes befogad, inför riksdagen framlägga förslag i ärendet. Även lär, av enahanda skäl, ersättningen till Clementz böra begränsas så, att, om han 1930 erhåller inkomster i statens eller kommunal tjänst, understödet i motsvarande mån begränsas.

Nu förevarande motion är liksom motionen nr 387, på sätt motiveringen för sistnämnda motion närmare belyser, beroende av en under riksdagen inträffad händelse, nämligen Kungl. Maj:ts dom den 1 februari 1930.

Med stöd av det anförda få vi således hemställa,

att riksdagen måtte medgiva, att till förre detektivkonstapeln Ernst Alfred Clementz må för ettvar av åren 1929 och 1930 utgå ett årligt understöd av 4 000 kronor, dock med avdrag för den inkomst, han kan för sistnämnda år erhålla i statens eller kommunal tjänst.

Stockholm den 7 januari 1930.

Allan Vougt.

N. Björk,
Tryde.

Nils Holmström.

Elof Lindberg.

Karl Bergström.